

піхам та досягненням. Вона не економила, не залишала, як кажуть, «про свято» свого душевного тепла і любові до людей. Вона горіла зірницею, тому про таких людей прийнято говорити: «Згоріла дочасно!» Але вона осяяла світлом сотні, а можливо й тисячі своїх послідовників у науці, вона відіграла словом і реальним ділом багатьох, хто мав щастя стати на її стежину.

Упродовж багатьох років професор Дунаєвська очолювала в Київському національному університеті предметну комісію з української мови та літератури. Головною настановою роботи цієї комісії, котрої дотримувалася вона сама і вимагала від усіх викладачів, — високий професіоналізм та доброзичливе ставлення до абітурієнтів (бо то — наші діти). Гуманізм — органічна якість її ества. Водночас Лідія Францівна була безкомпромісною та непоступливою, коли йшлося про принципові питання, що порушувалися на вчених радах

Університету. Не боялася висловлювати своєї позиції та обстоювати її. До її слова прислуховувались, бо в ньому була не лише жіноча мудрість, а й енциклопедична обізнаність.

Леонід ГУБЕРСЬКИЙ, ректор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академік НАН України

«ОД РОСИ ДО РОСИ...»

Стрімко лине час, у життєвих та виробничих клопотах, крутоверті буденних турбот та творчих потуг, стираючи малозначущі фрагменти нашого буття, проте його величність Час відшліфовує та робить філігранними образи тих, хто є і назавжди залишатиметься знаковими у нашому житті. Саме такою незабутньою людиною для мене є Ліда. Коли її образ зринає в пам'яті, то на думку приходять слова Олександра

Довженка, який дуже влучно з майстерністю драматурга і просто полюдяному говорить у своєму однойменному оповіданні про матір: «Вічна слава вашому імені... красоті вашій. Не було у вас дорогих черевиків, не душилися ви паризькими духами, а душилися полином і коноплями. Не було ні шовку, ні сезонних капелюшків, ні кованих сундуків з замками. Не мандрували ви по світу, по закордонах. Вам було ніколи. Ви, як пчїлка,

Григорій Семенюк

були зайняті і од роси до роси носили все мед до... вулика...»

Таким «вуликом» для Лідії Францівни був наш університет, Інститут філології, нарешті її дітище — кафедра фольклористики. Невтомна праця

і велика любов жінки-трудівниці є тим ще не зовсім нами оціненим і збагненим скарбом, що живитиме не одне покоління філологів, фольклористів, простих українців, які читатимуть своїм онукам і правнукам живе народне слово, котре із таким материнським чуттям було зібрано Лідією Францівною і повернено нашим землякам понад двадцятьма казковими збірками.

Життя триває... «Вулик» гуде... За час, що минув, кафедра фольклористики випустила в світ ще кілька поколінь фахівців; розглянула та рекомендувала до захисту в Спеціалізованій вченій раді із захисту дисертацій наукові праці, ідея написання та керівництво якими належала професору Дунаєвській; сумлінно працювала над написанням та публікацією наукових та навчально-методичних праць.

Ці факти засвідчують міцність наукових підвалин та організаційного генія її фундатора — професора Дунаєвської, відповідальність професорсько-викладацького складу кафедри за неперервність «цехових» традицій, впровадження в життя задумів та планів своєї натхненниці.

*Григорій СЕМЕНЮК, директор Інституту філології,
доктор філологічних наук, професор*

«УМИРАЮТЬ МАЙСТРИ...»

Ось уже вкотре, зайшовши до першокурсників на першу лекцію та ознайомивши з предметом «фольклористика», я розповідаю про свого Учителя як про Майстра і вкотре ловлю себе на думці, що слова Ліни Костенко:

*Умирають майстри,
залишаючи спогад, як рану.
В барельєфах печалі
уже їм спинилась мить.
А підмайстри іще
не зробились майстрами.
А робота не жде. Її треба робить...*